

Arrest

nr. 231 463 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WOLSEY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op (...) geboren in al Bab, Syrië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U woonde heel uw leven in al Bab. U deserteerde in november 2012. U huwde op 18 november 2015 met uw buurmeisje D. K. K. (...) (O.V.(...)). Jullie huwden religieus. Aangezien uw echtgenote nog maar 14 jaar was, was een wettelijk huwelijk immers niet toegestaan. U verliet Syrië midden mei 2017 samen met uw echtgenote en zoon en stak de grens met Turkije illegaal over in al Rai. U bleef een tijdje in Izmir en stak vervolgens de zee

over naar Griekenland. Jullie verbleven een tweetal maanden in Lesbos. U diende op 1 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U kon vervolgens doorreizen naar Metilini, waar u uw gehoor afwachtte. Zes maanden later, begin 2018, werd u een internationale beschermingsstatus en een bijhorend verblijfsstatuut toegekend. Jullie verbleven in een kamp in Tessaloniki. Uw dochter werd op 3 april 2018 in Griekenland geboren. Omwille van socio-economische redenen besloten jullie Griekenland te verlaten. Uw echtgenote verscheurde in het vliegtuig jullie documenten afgeleverd door de Griekse autoriteiten. U diende op 25 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" in uw administratief dossier en uw verklaringen werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result"). Zo blijkt dat u begin 2018 internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland (CGVS man p.6, hit eurodac).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in een tent in een kamp woonde, dat u niet van degelijke medische zorgen kon genieten, dat u niet naar school kon om te taal te leren en dat u onvoldoende financieel ondersteund werd om uw gezin te onderhouden (CGVS man p.6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U werd gevraagd wat u precies vreesde bij terugkeer naar Griekenland. U haalde aan dat u vreest dakloos te zijn en dat u vreest op straat te belanden met uw kinderen (CGVS man p.6). U bent louter en alleen omwille van socio-economische redenen vertrokken uit Griekenland (CGVS man p.7). Volgens uw verklaringen heeft u van 1 juli 2017 tot 19 juni 2019 in Griekenland verbleven (CGVS man p.5, p.6). In deze periode heeft u geen problemen gekend met de Griekse autoriteiten en evenmin met andere Griekse burgers (CGVS man p.6,p.8). Ook uw echtgenote heeft geen concrete problemen gekend in Griekenland (CGVS vrouw p.9). Ze voelde zich niet welkom in Griekenland (CGVS vrouw p.9). Een dergelijk gevoel kan echter niet gelden als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U had volgens uw verklaringen problemen om een degelijk onderkomen te vinden voor u en uw gezin en uw zoektocht naar werk verliep eveneens stroef (CGVS man p.6). U gevraagd wat u allemaal ondernomen had om uw leven in Griekenland uit te bouwen, antwoordde dat u zich ingeschreven had in een taalschool. Er waren echter lange wachtlijsten voor de school en u kon niet beginnen, zo zegt u (CGVS man p.7). Uw echtgenote was opmerkelijk genoeg echter allerm minst op de hoogte van uw inschrijving in de taalschool (CGVS vrouw p.7). Meer nog, ze wist niet eens dat er zoiets als taalonderwijs voor volwassenen bestond in Griekenland (CGVS vrouw p.7). Voorts haalde u aan dat u probeerde om werk te vinden. U had een werkvergunning aangevraagd, maar verklaarde dat er geen organisaties actief zijn die hielpen in de zoektocht naar werk (CGVS man p.8). U stelde dat u van alles geprobeerd had (CGVS man p.7). U begaf zich naar een industriedomein of een minimarkt in de hoop er werk als lasser te vinden (CGVS man p.8). Volgens uw echtgenote had u in het anderhalf jaar dat jullie in Griekenland waren echter slechts vijf of zes pogingen ondernomen om werk te vinden (CGVS vrouw p.8). Het is vrij logisch dat een zoektocht naar werk meer om handen heeft dan een sporadisch bezoek aan een industrieterrein. Uw echtgenote verklaarde zelfs dat jullie niets ondernamen om een leven uit te bouwen in Griekenland. Jullie wachtten slechts af en hoopten dat de situatie vanzelf zou verbeteren (CGVS vrouw p.7). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie beroep konden doen op medische hulp wanneer deze noodzakelijk was. Uw echtgenote is zo bevallen in het ziekenhuis van uw dochter. Voorts bracht u uw kinderen, wanneer ze ziek waren naar de spoeddiensten van het ziekenhuis alwaar ze vervolgens behandeld werden (CGVS man p.9). Tot slot blijkt dat jullie een financiële tegemoetkoming van 400 euro kregen. U kon eveneens rekenen op sporadische materiële steun via enkele organisaties die jullie producten zoals rijst, bulgur, melk en luiers verschaften (CGVS man p.8).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming van uw partner D. K. K. (...) (O.V.(...)) eveneens niet ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op gegevens en motieven die door haar echtgenoot werden aangehaald.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”*.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van *“(a)rtikel 1 bis”* van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 57/6, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *“(a)lgemene beginselen van goed bestuur, met inbegrip van de verplichting tot voorzichtigheid, voorzorg, zorg en aandacht voor details en de verplichting om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak”*.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het *“Eurodac Search Result”* en hun verklaringen werd hen immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (administratief dossier O. T., stuk 12, map landeninformatie, deel 3; administratief dossier, D. K., stuk 10, map landeninformatie, deel 3). Meer bepaald werd hen begin 2018 internationale bescherming toegekend in Griekenland (notities CGVS O. T., p. 6 (administratief dossier O. T., stuk 6; administratief dossier D. K., stuk 10, deel 1); hit eurodac). Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming*

geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

2.2.4. Wat vooreerst de bemerking van verzoekende partijen betreft dat hun dochter eveneens een beslissing van niet-ontvankelijkheid heeft gekregen ook al heeft zij zelf geen internationale bescherming van een andere lidstaat gekregen, verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 6) en sluit zich hierbij aan: *“Daar gelaten verzoekende partijen géén materieel begin van bewijs bijbrengen van het gegeven dat hun dochter I. (...) effectief geboren werd in april 2018, i.e. nádat hen internationale bescherming werd verleend in Griekenland; daar gelaten verzoekers evenmin concreet aantonen dat er hen toentertijd géén mogelijkheden ter beschikking stonden om het verblijf van hun dochter er desgevallend in regel te stellen middels de daar vigerende regelgeving; daar gelaten het gegeven dat verzoekers hun Griekse documenten luidens hun verklaringen op eigen initiatief hebben vernietigd hetgeen a priori de nodige kanttekeningen plaatst bij hun bereidwilligheid om mee te werken en algehele geloofwaardigheid; en nog daar gelaten de vaststelling dat verzoekers hoger genoemd argument inzake hun dochter níet hebben laten optekenen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal, antwoordt verwerende partij wat betreft het argument dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen die in hoofde van verzoekers genomen werden omdat zij reeds internationale bescherming in Griekenland genieten, niet zouden opgaan voor hun minderjarig kind T. I. (...) geboren in Griekenland op 3 april 2018, omdat dit kind volgens hun verklaringen niet over een dergelijke beschermingsstatus beschikt in Griekenland, vooreerst dat vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet). Als dusdanig kan het argument van verzoekers niet dienstig aangevoerd worden, aangezien in hoofde van het kind waarvan sprake, tot op heden géén eigen verzoek om internationale bescherming werd ingediend.”* Verwerende partij stelt verder terecht het volgende: *“Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van het kind in kwestie, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet voorts worden onderstreept dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.*

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dienen verzoekers zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van hun dochter desgevallend dan ook te beroepen op de geëigende procedures die hen naar Grieks recht ter beschikking staan, of om eventuele kritieken die zij hieromtrent hebben aldaar te doen gelden.”

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengen, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke

ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In casu wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen evenwel vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins blijkt dat zij een ernstige poging hebben ondernomen om hun leven uit te bouwen in Griekenland. Tevens wordt opgemerkt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij beroep konden doen op medische hulp wanneer deze noodzakelijk was, dat zij een financiële tegemoetkoming van 400 euro kregen en dat zij tevens konden rekenen op sporadische materiële steun via enkele organisaties. Uit de bestreden beslissingen blijkt dan ook dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekende partijen slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

2.2.7. De Raad onderstreept ten slotte nog dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partijen in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partijen kunnen er niet beschouwd worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.8. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om

zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 11 september 2019 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hen reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT